

ὑφος καὶ ῥωμαλέον σῶμα, ἦτο πλύντρια, γνωστὴ κατὰ τὴν συνοικίαν ὑπὸ τὸ ὄνομα *Mère Royaume*, καὶ καθ' ἣν στιγμὴν ἐμελλε νὰ γίνῃ ἡρώϊς, ἤσχολεῖτο, ὡς καλὴ οἰκοκυρὰ, εἰς τὴν κατασκευὴν ζωμοῦ, τὸν ὁποῖον ἐντὸς λέβητος προητοιμάζεν εἰς ἰκανὴν ποσότητα, ὅπως χρησιμεύσῃ εἰς τὸ γεῦμα πολλῶν ἐργατριῶν ἐργαζομένων εἰς τοὺς πλυνούς της. Ἀκούσασα ὅθεν κρότον, ὄλως ἔκτακτον εἰς τοιαύτην ὥραν, ὑπώπτευσεν ὅτι ἦσαν ἐχθροὶ, καὶ εὐθὺς τῇ ἐπέρχεται ἡ ἰδέα νὰ σώσῃ τὴν πατρίδα της καὶ νὰ ἀπαθανάτισῃ τὸ ὄνομά της, θυσιάζουσα τὸν ζωμόν. Λαβοῦσα ὅθεν διὰ τῶν κρατερῶν χειρῶν της τὸν λέβητα, ἐρρίψεν αὐτὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῶν πολυαριθμίων ἐχθρῶν, ἀφήσασα ἅμα κραυγὴν, ἥτις ἐξέγειρε τοὺς δύο φρουρούς. Οὗτοι πηδήσαντες εὐθὺς ἐπὶ τοῦ προχώματος ἐρρίψαν ἐπανειλημμένως ὄπλα κατὰ τῶν ἐχθρῶν, ἐκ τῶν ὁποίων πλείστους ἐθανάτωσαν, πολλοὺς ἐπλήγωσαν καὶ τοὺς λοιποὺς ἔτρεψαν εἰς φυγὴν. Ἐκτοτε οἱ Σαβογιάρδοι, κατησχυμένοι, καὶ ἐκτιμῶντες τὴν ἀνδρείαν τοιούτων ἐχθρῶν, οὐδεμίαν ἄλλην ἐφοδὸν ἐτόλμησαν νὰ κάμωσι, καὶ οὕτως ἡ Γενεὴ ἔμεινεν ἀνενόητος, χάρις εἰς τὸν πατριωτισμὸν τῆς *Mère Royaume* καὶ τὸν ἡρωϊσμὸν τῶν δύο φρουρῶν. Ὁ λέβης, εὐρεθεὶς τὴν ἐπιούσαν ἀνέπαφος ἐκτὸς τῆς πύλης, διατηρεῖται μέχρι σήμερον καὶ δεικνύεται ὡς ἀντικείμενον μεγίστης ἱστορικῆς ἀξίας εἰς τὸ Μουσεῖον τῆς Γενεῆς.

Εἰς ἀνάμνησιν ὅθεν τῆς λαμπρᾶς αὐτῆς νίκης ὑπάρχουσιν ἄπειρα δημοτικὰ ἄσματα ἐκθειάζοντα τὴν ἀνδρείαν τῶν προγόνων τῶν Γενεῶν καὶ προτρέποντα τοὺς νέους νὰ τοὺς δμοιάσωσι. Πρὸς τιμὴν δὲ τοῦ ἱστορικοῦ τούτου γεγονότος τρώγουσιν ὅλοι κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν πλακούντια ἔχοντα σχῆμα λέβητος, κατεσκευασμένα ἐκ σοκολάτας ἢ διπύρων.

Μετὰ τὴν ἀφήγησιν ταύτην, βλέπω πολλὰς ἐκ τῶν ἀναγνωστριῶν ἐκφραζούσας μετ' εἰρωνείας τὰς ἐπὶ τοῦ σπουδαίου τούτου ἀντικειμένου σκέψεις των· διατί λοιπὸν νὰ ἀποσιωπήσω καὶ ἐγὼ τὴν ἰδικήν μου; Βεβαίως, ὅστις βλέπει τὴν ἀθλιότητα τῶν πενιχρῶν Σαβογιάρδων, οἷτινες, κατὰ τὸ πλείστον ἐπαῖται, περιφέρονται λεύγας μακρὰν, ὅπως διὰ τινος ἀσματίου κινήσωσι τὸν οἶκτον καὶ λάβωσιν ἕνα ὄβολόν, ἀπορεῖ πῶς εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Γενεῆς παρουσιάζονται ὡς οἱ ἐπικινδυνωδέστεροι τῶν ἐχθρῶν. Μένει δὲ τις ἐκπληκτος, ὅταν μάθῃ ὅτι εἰς μόνος λέβης καὶ δύο βολαὶ ἤρκεσαν ὅπως τρέψωσιν αὐτοὺς εἰς φυγὴν διαπαντός. Μήπως λοιπὸν τὸ στίφος αὐτὸ τῶν ἐχθρῶν ἦσαν ἀπλῶς πτωχοὶ Σαβογιάρδοι, ἐρχόμενοι δι' ἐπαίτειαν εἰς Γενεὴν, καὶ εὐρόντες τὴν πύλην κεκλεισμένην ἠθέλησαν νὰ ἐμβῶσι παρὰ τὰ κεκανονισμένα, ἰδόντες ὅμως ὅτι οἱ δύο πρῶτοι σύντροφοὶ των ἔπε-

σαν θύματα τῆς ἀνδρείας τῆς *Mère Royaume*, οἱ λοιποὶ προστίμησαν νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὰ ἴδια; Αὐτὸ λοιπὸν εἶνε τὸ μέγα ἀνδραγάθημα, ἢ μάλλον ἡ μόνη ἡρωϊκὴ σελὶς τῆς ἱστορίας τῆς Γενεῆς, ἀξία εἰδικῆς πανηγύρεως. Εὐτυχὲς ἔθνος, τὸ ὁποῖον δὲν ἐγνώρισεν φοβερωτέρους ἐχθροὺς ἀπὸ τοὺς Σαβογιάρδους, οἷτινες τρέπονται εἰς φυγὴν μὲ μόνον ἕνα κρατῆρα ζέοντος ὕδατος! Τί ἠθέλατε κάμει, ἀπλοῖκοι ἄνδρες, ἐὰν ὑπῆρχον εἰς τὴν ἱστορίαν σας αἱ ἡρωϊκαὶ σελίδες τῆς παλαιᾶς καὶ νέας τῆς Ἑλλάδος ἱστορίας; Τί ἠθέλατε λέγει ἐὰν κατήγεσθε ἐκ τῆς γενεᾶς ἐκείνης τῶν ἡρώων καὶ τῶν ἡρωιδῶν, τῶν ὁποίων ὁ μαρτυρικὸς βίος ἐκάστου περιέχει ὀλόκληρον ἱστορίαν ἔθνους; Ποῖται δὲ ἠθέλον εἶσθαι αἱ ἀξιώσεις σας, ἐὰν ἀντὶ ζωμοῦ, τὸν ὁποῖον ἐθυσιάσατε, ἐδίδατε τὴν περιουσίαν σας ὅλην, τὰ τέκνα σας, τὴν ζωὴν σας;

Εὐδαίμονες ἐν τῇ ἀπλότῃ ὑμῶν, καὶ μὴ γνωρίζοντες τί ἐστὶ ἀληθὴς πόλεμος, φοβερός καὶ βάρβαρος ἐχθρός, θυσίαι καὶ στερήσεις ὑπὲρ τῆς πατρίδος, ἐξακολουθεῖτε νὰ ἐορτάζετε κατ' ἔτος τὴν λαμπρὰν αὐτὴν νίκην κατὰ τῶν Σαβογιάρδων καὶ ἐξακολουθεῖτε νὰ πανηγυρίζετε τὴν ἀπελευθέρωσίν σας, τρώγοντες εἰς ἀνάμνησιν πλακούντια ἐκ σοκολάτας, καὶ ἄδοντες τὰς ἐνδόξους πράξεις τῶν προγόνων σας!

Ἐν Γενεῇ, Δεκέμβριος τοῦ 1879 Κ^α Ε. Μ. Α.

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΙΑ'

Τῆς ΚΥΡΙΑ Χ***, Εἰς ΠΑΡΙΣΙΟΥΣ.

Ἐν Ἀθῆναις, τῇ 20 Ἰανουαρίου 1880.

Σοῦ ὑπεσχέθην διὰ τῆς τελευταίας μου ἐπιστολῆς περιγραφὴν τοῦ πρώτου μικροῦ βασιλικοῦ χοροῦ, ὅστις ἐδόθη ἐφέτος, καὶ σπεύδω νὰ ἐκπληρώσω τὴν ὑπόσχεσίν μου, πρὶν ἢ ἔλθῃ τοῦ ταχυδρομείου ἡ ἡμέρα, ὠφελουμένη ἀπὸ θερμῆν, ἀλλὰ παροδικὴν βεβαίως, ἡλίου ἀκτίνα, ἥτις εἰσδύει τὴν στιγμὴν αὐτὴν διὰ τοῦ παραθύρου μου, καὶ ζωογονεῖ κάπως τοὺς παγωμένους μου δακτύλους. Τί χειμῶν, ἀδελφὴ μου, εἶνε ὁ ἐφετεινός! Ὑπεδέχθημεν πρὸ ἐνός καὶ ἡμίσεος μηνός τὴν πρώτην χιόνα μετ' εὐθύμου σχεδὸν ἐκπλήξεως, καὶ τὴν συνελέξαμεν ἰδίαις χερσὶν ἀπὸ τῆς φλιάς τῶν παραθύρων μας, καὶ ἐσφαιροβολήθημεν δι' αὐτῆς, καὶ τὴν κατεπατήσαμεν χαίρουσαι, ποῖν ἢ ἐτι ἀναλυθῆ εἰς βύπον καὶ πηλόν, ἐλπίζουσαι ὅτι, ὡς συνήθως, οὐδὲν ἄλλο ἦτο ἡ ὥραία τις χειμερινὴ σκηνογραφία, παρασκευασθεῖσα εἰς στιγμιαίαν ἡμῶν διασκέδασιν ὑπὸ τοῦ ἀθηναϊκοῦ χειμῶνος, καὶ μέλλουσα νὰ διαλυθῇ τὴν ἐπαύριον ὑπὸ τὸ φαιδρὸν τοῦ ἡλίου θάλπος. Καὶ διελύθη μὲν ἀληθῶς, ἀλλὰ τὸ ὄφελος, ἀφοῦ μετ' ὀλίγας ἡμέρας ὑπεδέχθημεν τὴν δευτέραν της ἐκδοσιν, ἔξεπλάγημεν καὶ τότε, ἐννοεῖται, ἀλλ' ἡ ἐκπληξίς μας οὐδὲν

εἶχε πλέον τὸ εὐθυμον. Ὅτε δὲ μετὰ μίαν μόλις ἑβδομάδα ἐλεύκανε τὰς στέγας ἐκ τρίτου ἢ χιόνων, καὶ μετ' ὀλίγας πάλιν ἡμέρας ἐκ τετάρτου, καὶ ἐπάγωσαν τῶν βυακίων τὰ ὕδατα, καὶ εἶδομεν τὰς λεμονοπορτοκαλλέας τῶν κήπων μας φυλλορρούσας καὶ μελαγχολικὰς—κατὰ τὴν ὠραίαν ἔκφρασιν, ἣν μετεχειρίσθη προχθὲς ὁ βασιλεὺς, ὁμιλῶν ἐν τῷ χορῷ μετὰ τινος τῶν προσκεκλημένων, —τότε πλέον ἢ ἐκπληξίς μας ἐκορυφώθη εἰς ἀδημονίαν, καὶ ἡ παιδικὴ ἐκείνη ἀπὸ τῶν πρώτων χιόνων χαρὰ μετετρέπη εἰς ἀγανάκτησιν, ἣν ἀπὸ ἐνὸς ἤδη μνηὸς μαρτυροῦμεν δι' ἐπιφωνημάτων καὶ βηχός, διὰ πατάγου βίνων καὶ χουχουλισμάτων, διὰ σισυρῶν καὶ χειμέθλων.

Καὶ μ' ὄλ' αὐτὰ ἐν τούτοις, καὶ μ' ὄλας τὰς ἀπαισίας προρρήσεις τῶν ἀστρονόμων μας, οἵτινες προεικάζουσι βαρύτερον ἔτι τὸν ἐπερχόμενον χειμῶνα, διασκεδάζομεν ἐφέτος, φίλη μου, πολὺ περισσότερον παρ' ὅσον διεσκεδάσαμεν πέρυσι, ὅτε δὲν εἶδομεν σχεδὸν χειμῶνα καὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ μεταβληθῶμεν εἰς ἀμφίβια, ὑπὸ τὰς ἀδιακόπους βροχάς, δι' ὧν μᾶς ἐφιλοδώρει ὁ νότος. Εἶπον: μ' ὄλ' αὐτὰ, ἐνῶ ἔπρεπεν ἴσως ὀρθότερον νὰ εἶπω: δι' ὄλ' αὐτὰ. Ἀφοῦ οἱ χοροὶ καὶ αἱ συναναστροφαὶ καὶ αἱ παννυχίδες εἶνε διασκεδάσεις χειμεριναί, δὲν εἶνε φυσικὸν ν' αὐξάνωσι καὶ νὰ πληθύνωνται ὅσῳ αὐξάνει κ' ἐντείνεται ὁ χειμῶν; Τοῦτο συνέβη κ' ἐφέτος, ὡς σοῦ ἔγραφον τὴν παρελθούσαν ἑβδομάδα. Ἦνοιχθησαν τὰ διάκοσμα δώματα τῶν πλουσίων μεγάρων, καὶ ἄλλα μὲν καθ' ἡμέρας τακτάς, ἄλλα δ' ἐκτάκτως συναθροίζουσιν ἐπὶ τοῦ λείου δαπέδου των πυκνὸν καὶ φαιδρὸν τὸν ὄμιλον τῶν χορευτῶν καὶ χορευτριῶν, οἵτινες, ἐνῶ ἔξω συρίζει ὁ βορρᾶς καὶ λευκαίνονται ὑπὸ τὴν χιόνα οἱ δρόμοι, ἀποζημιῶσι τὰς ἐκ τῆς ἀργίας τοῦ παρελθόντος αἰμωδιώσας κνήμας των, παρατείνοντες τὸ cotillon μέχρι πρωίας. Καὶ αὐτοὶ δὲ οἱ χοροὶ τῆς Αὐλῆς, οὗς, χάρις εἰς τὴν εὐμενῆ τῶν βασιλέων ἀγαθότητα, συνείθισεν ἤδη ν' ἀναμνήν τακτικῶς ἀνὰ πάντα χειμῶνα ἢ καλὴ τῶν Ἀθηνῶν κοινωνία, προὔπολογιζουσα τὴν ἐξ αὐτῶν διασκεδάσιν ὡς ὠρισμένον εὐθυμίας εἰσόδημα, καὶ αὐτοὶ ὑπῆρξαν ἐφέτος ἐκτάκτως ὠραιοὶ καὶ ζωηροί.

Ὁ τὴν παρελθούσαν δευτέραν δοθεὶς μικρὸς χορὸς—ἡ συναναστροφή ὡς καλεῖ αὐτὸν ἡ αὐλικὴ γλῶσσα — ὑπῆρξεν ἀναντιρρότως εἰς τῶν ὠραιότερων χορῶν ὅσους περιέλαβόν ποτε αἱ ὑφόροφι ἐκεῖναι καὶ ἀληθῶς λαμπραὶ αἰθούσαι, ἃς Γερμανοὶ ἀρχιτέκτονες καὶ Ἴταλοὶ ζωγράφοι κατεσκεύασαν καὶ διεκόσμησαν ἐν ἔτει 1848 ἐν μέσῳ τῶν βασιλικῶν ἀνακτόρων των Ἀθηνῶν, καὶ τὰς ὁποίας θαυμάζουσι δικαίως καὶ αὐτοὶ οἱ τὴν πρωτεύουσαν ἐπισκεπτόμενοι ξένοι. Εἰς τὰς αἰθούσας ταύτας δίδονται ὑπὸ τῆς νέας

βασιλείας οὐ μόνον οἱ μεγάλοι ἀλλὰ καὶ οἱ μικροὶ χοροί. Εἶνε δὲ βεβαίως προτιμότερος ὁ χωρὸς οὗτος διὰ πολυπληθῆ καὶ μάλιστα χορευτικὴν ὁμήγυριν τῶν μακρῶν ἐκείνων καὶ ὑποτρεμόντων πολλὰκις δωματίων τοῦ τρίτου ὀρόφου, ὅπου ἡ βασιλίσσα Ἀμαλία συνεχάλει τὸν παλαιὸν καιρὸν τὴν εὐάριθμον καὶ ἀραιὰν δμάδα τῶν ἐκλεκτῶν, οἵτινες ἦσαν συνήθως οἱ κλητοὶ τῶν μικρῶν χορῶν τῆς πρόφης Αὐλῆς. Προτιμῶ δέ, καὶ προτιμῶσι μαζύ μου, εἶμαι βεβαία, τὰς αἰθούσας τῶν μεγάλων χορῶν πάντες οἱ προσκεκλημένοι, διότι πρώτη καὶ ἀπαραίτητος ἀνάγκη παντὸς χοροῦ, εἴτε χορὸς καλεῖται, εἴτε συναναστροφή, εἴτε ὅ,τι δῆποτε ἄλλο—εἶνε αἰθούσα εὐρεῖα, σταθερὸν ἔχουσα τὸ ἔδαφος, ὑψηλὴ καὶ εὐάερος. Εἶνε τόσον εὐχάριστον νὰ χορεύῃς ἀνέτως, χωρὶς νὰ πνίγεσαι ἐντὸς τοῦ πλήθους, μηδὲ νὰ κινδυνεύῃς νὰ πατηθῆς ἢ νὰ πατήσῃς ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν, μηδὲ νὰ αἰσθάνεσαι ὅτι ἐνδίδει τὸ ἔδαφος ὑπὸ τὰς πόδας σου, μηδὲ νὰ δυσκολεύεσαι ν' ἀναπνεύσῃς ἐντὸς πνιγηρᾶς καὶ θερμῆς ἀτμοσφαιρας! Τὰ προσόντα δὲ ταῦτα συνενοῦσιν ἅπαντα ἐν ὠραιότατῳ συνδέσμῳ αἱ ἀνακτορικαὶ αἰθούσαι τῶν μεγάλων χορῶν. Ὅταν μάλιστα ἀναλογιζώμαι ἰδιωτικὰς τινὰς αἰθούσας, τὰς ὁποίας ἀρέσκονται συνήθως οἱ προσκαλοῦντες νὰ πληρῶσι μέχρι καὶ τῶν προθαλάμων, φρονούντες ἴσως μετὰ τοῦ K. de Montlucar τοῦ Scribe «qu'il vaut mieux entasser ses amis dans l'antichambre. . . et quelques-uns même sur l'escalier», καὶ μεριμνῶντες, ὡς ἐκεῖνος, οὐχὶ πῶς νὰ διασκεδάσωσι οἱ ξένοι των ἀλλὰ πῶς μᾶλλον νὰ ἐπιδειξῶσι τὸ πλῆθος τῶν σχέσεων των, αἰσθάνομαι ἀληθινὴν χαρὰν καὶ ἀνακούφισιν, οὕτως εἰπεῖν, ὡσάκις εὐρίσκομαι ἐν μέσῳ τῶν περιχρῦσων ἐκείνων καὶ ὑψηλῶν δωματίων, καὶ φέρομαι ἀνάρπαστος ὑπὸ τοῦ χοροῦ διὰ τῆς δροσερᾶς ἐκείνης ἀτμοσφαιρας, πρὸς τὸ γοργὸν καὶ ἐναρμόνιον μέλος τελείας ὀρχήστρας, ὑπὸ τὸ ἄπλετον ἀλλὰ ἱλαρὸν φῶς τῶν πολλὰ πλῶν πολυελαίων, ὧν ἡ ἀνωθεν καταπεμπμένη λάμψις μαγεύει χωρὶς νὰ κουράζῃ τοὺς ὀφθαλμούς.

Ἐννοεῖς ἐπομένως εὐκόλως πόσον διεσκεδάσα τὴν παρελθούσαν δευτέραν, ἀν καὶ δὲν ἐχόρευσα πολὺ, διότι ἤμην κουρασμένη ἐκ προηγουμένων ἀγρυπνιῶν. Οἱ ἀντίχοροὶ καὶ οἱ στρόβιλοι δὲν παρετάθησαν, ὡς ἄλλοτε, πέραν τοῦ μεσονυκτίου, διότι ἡ ἐνδιαφέρουσα, ὡς λέγεται, θέσις τῆς βασιλίσσης δὲν ἐπέτρεπεν αὐτῇ οὔτε νὰ μετᾶσχῃ τοῦ χοροῦ, οὔτε νὰ παρατείνῃ πέραν τοῦ προσήκοντος τὴν νυκτερινὴν αὐτῆς ἀγρυπνία. Καὶ τοὶ ὁμῶς Ἄ. Μεγαλειότης ἀπέιχε τῆς χορευτικῆς διασκεδάσεως τῶν προσκεκλημένων τῆς, ἦτο περιχαρῆς, ὡς πάντοτε, καὶ φαιδρὸς τᾶτι, προσηνῆς καὶ ὁμιλητικῆς, ἢ δὲ ἀγαθῆς τῆς μορφῆς, ἐφ' ἧς τοσοῦτον εὐχαρὶς θάλλει ἔτι ἡ

τῆς νεάνιδος ἀφέλεια, ὅφ' ὅλην τὴν αἴγλην τῆς ἡγεμονικῆς μεγαλειότητος, ἐνεθάρρυνε διὰ διαρκοῦς ἰλαροῦ μειδιάματος τὸν εὐπετερον ὄμιλον, ὅστις ἤρχετο καὶ παρήρχετο στροβιλλίζων ἐνώπιόν της. Ἐφόρει χαριεστάτην μελανὴν ἐσθῆτα, διάκοσμον διὰ βαρυτίμων λευκῶν τοιχάπτων καὶ ὄμμαθου ὄλου ἀδαμάντων, φαντάζεσαι δέ, πόσον ἡ ἀνθηρὰ αὐτῆς χοροῖά ἀνεδεικνυτο ἔτι ἀνθηροτέρα ὑπὸ τῆς ἀυαυρᾶς ἐκείνης ἀναβολῆς. Γνωρίζεις βεβαίως, σὺ ἡ παρισινή, πόσον τὰ μελανὰ φορέματα εἶνε ἐφέτος τοῦ συρμοῦ κατὰ τοὺς χοροὺς καὶ τὰς ἐσπερίδας, ἀγνοεῖς ὅμως, ὅτι καὶ ἡμεῖς, αἱ ὁσημέραι τελειοποιούμεναι, κατηντήσαμεν πλέον τόσον ἐνήμεροι εἰς τοὺς νόμους τοῦ **K. Worth**, ὥστε μετεφυτεύσαμεν ἤδη τὰς μελανὰς ἐσθῆτας ἐν Ἀθήναις, χωρὶς ν' ἀφήσωμεν νὰ παλαιώσῃ οὐδ' ἓνα κἄν χειμῶνα ὁ συρμός των. Οὕτω δὲ πλησίον τῆς βασιλικῆς τέσσαρες ἄλλαι μελαναὶ ἐνδυμασίαι ἀνέπτυσσον, ἄλλη μὲν τὰ λευκά της τρίχρητα, ἄλλη δὲ τοὺς διανθεῖς τῆς στεφάνους, καὶ ἄλλη τοὺς πολυχρώμους θυσσάνους της, ἀλλ' ἦσαν ὅμως ὅλαι σχεδὸν ἀκούσιοι καὶ ἐξήτημένοι, προκαλοῦσαι μὲν τὸ βλέμμα ἀλλὰ μὴ εὐχαριστοῦσαι αὐτό. Περὶ ἄλλων φορεμάτων μὴ μ' ἐρωτᾶς. *Οχι διότι δὲν ἦσαν ὡραῖα. Τούναντιον ἦσαν ὡραιότατα, πλουσιώτατα, βαρυτιμώτατα τὰ πλείστα. Ἀλλὰ δι' αὐτὸ ἴσα ἴσα σοῦ λέγω: μὴ μ' ἐρωτᾶς. Δὲν ἤξεύρω ποῖον εἶνε τὸ ἰδικόν σου φρόνημα· τὸ κατ' ἐμὲ ὅμως λυπούμαι φοβερά, καὶ ἐλεεινολογῶ τὸν τόπον μας καὶ τὸ μέλλον του, ὁσάκις βλέπω εἰς ποῖον ὕψος πολυτελείας ἀνήγαγε τὴν ἐνδυμασίαν μας ἢ οὕτω καλουμένη—ἀλλὰ κακῶς ἐννοουμένη—κοινωνικὴ ἀνάγκη. Τὸ βλέπω δὲ δυστυχῶς πολὺ συχνὰ τὸ φαινόμενον τοῦτο, καὶ εἰς τὸν τελευταῖον ἀνακτορικὸν χορὸν τὸ εἶδον τοσοῦτον ἀνεπτυγμένον, ὥστε αἱ λυπηραὶ σκέψεις, τὰς ὁποίας μοῦ ἐγέννησε, μ' ἐρρίψαν εἰς δυσθυμίαν παράδοξον, τὴν ὁποίαν μάτην προσεπάθησα ν' ἀποδιώξω καθ' ὅλην τὴν ἐσπέραν. Ἀνελογίσθην τοὺς δυστυχεῖς συζύγους τῶν κυριῶν, αἵτινες ἔφερον χιλίων φράγκων ἐσθῆτας εἰς τὴν ῥάχιν των, τοὺς ταλαιπώρους πατέρας τῶν δεσποινίδων, αἵτινες ἔσυρον διὰ τῆς αἰθούσης τὰς πλουσίας καὶ μακρὰς οὐρὰς πολυτελῶν μεταξωτῶν φορεμάτων, ὧν ἦτο πρόδηλος ἡ παρισινὴ καταγωγὴ, καὶ εἶπον κατ' ἐμαυτὴν. . . —περιττὸν νὰ σοῦ τὸ ἐπαναλάβω, διότι καμμίαν βεβαίως δὲν θὰ ἔχεις ὄρεξιν ν' ἀναγνώσῃς τὰς μελαγχολικὰς σκέψεις τῆς πρεσβυτιζούσης φίλης σου.

Τώρα θὰ μ' ἐρωτήσῃς βεβαίως: ποῖαι ἦσαν αἱ ὡραιότεραι τοῦ χοροῦ, διότι σὺ, —τὸ γνωρίζω— δὲν ἀρκεῖσαι εἰς τὴν ἐρώτησιν: «ποῖαι ἦσαν αἱ ὡραιότεραι toilettes», ἥτις μόνη σήμερον εἶνε τοῦ συρμοῦ ἐν Ἀθήναις. Ἡ ἀπάντησίς μου θὰ ἦνε ἀπαράλλακτος μὲ τὴν ἀπάντησιν, τὴν ὁ-

ποῖαν ἔδωκα τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα εἰς τὸ ἴδιόν σου ἐρώτημα. Ἡ Κυρία Κ., ἡ Κυρία Λ., καὶ πᾶσαι, κατὰ δεύτερον λόγον, αἱ ἄλλαι. Συλλογὴν ὡραίων γυναικῶν δὲν ἔχει δυστυχῶς ἀφθονον ἢ ἑλληνικὴ πρωτεύουσα, καὶ τὴν πλειάδα ἐκάστου χοροῦ καὶ πάσης ἐσπερίδος ἀποτελοῦσιν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὰ ἴδια πρόσωπα.

Τὸ δεῖπνον παρετέθη ἐνωρίτερον ἢ ἄλλοτε, περὶ τὸ μεσονύκτιον, ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ, ἧς ἐσύρθησαν αἴφνης, πρὸς δοθὲν σημεῖον, αἱ διὰ τῶν διαμέσων σπηλῶν ἀνηρητημένοι αὐλαῖται, καὶ ἀπεκάλυψαν διὰ μιᾶς τὰς ἐστρωμένας τραπέζας, ὧν ἡ κτινοβόλουν τὰ χρύσταλλα ὑπὸ τοὺς πολυφώτους λυχνούχους. Ἐγείνε τότε . . . ἡ φοβερὰ ἔφοδος, καὶ μετὰ μικρὸν πάταγος σιγῶν συγκρουομένων διεδέχθη τοὺς σιγήσαντας φθόγγους τῆς ὀρχήστρας τοῦ κ. Σάϊλερ. Ὅτε ὁ πάταγος ἐκεῖνος ἐκόπασεν, ἤκουσα τινὰς σχολιάζοντας τὰ τοῦ δεῖπνου, καὶ παραπονομένους, ὅτι οἱ κοῦρκοι δὲν ἦσαν ἀρκετὰ παχεῖς οὐδ' ὁ καμπανίτης λίαν ἀφθονος. Οἱ παραπονοῦμενοι ἦσαν γνωστοὶ μοι· γνωρίζουσα δὲ, ὅτι οἱ κοῦρκοι καὶ ὁ καμπανίτης δὲν ἔχουσι συνήθη των διαμῶν τὰς τραπέζας των, ἐμειδίσα καὶ σχεδὸν ἀνεκάγχασον. Ἡ εὐάρεστος αὐτῇ τροπῇ διέλυσε τὴν προτέραν μου δυσθυμίαν, καὶ ὅτε ἐπέστρεψα εἰς τὴν οἰκίαν μου, ἐμειδίω ἀκόμη μὲ τοὺς δυσκόλους ἐκείνους συνδαιτυμόνας.

Σὺ χορεύεις; Πῶς δὲν μὲ γράφεις τίποτε;

ΣΟΦΙΑ.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Παιδίον πρὸς τὸν πατέρα:

— Εἶπέ μου λοιπὸν, παπάκη, δικτὶ αἱ κυρίαὶ φοροῦν φορέματα τόσον μακρὰ;

— Διὰ τὰ ἔχουν, παιδί μου, τὸ δικαίωμα νὰ τὰ σηκώνουν ὑψηλότερα.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * * Ἐν Παρισίοις ὁ τίμιος ἄνθρωπος ψεύδεται δεκάκις τῆς ἡμέρας, ἢ δὲ τιμία γυνὴ εἰκοσάκις τῆς ἡμέρας, καὶ ὁ ἄνθρωπος τοῦ κόσμου (l'homme du monde) ἑκατοντάκις τῆς ἡμέρας. Ποσάκις τῆς ἡμέρας ψεύδεται ἡ γυνὴ τοῦ κόσμου, τοῦτο οὐδέποτε ὑπῆρξε δυνατόν ν' ἀπαριθμηθῇ.

*

Πᾶσα οἰκογένεια ἔχει τὴν πληγὴν της, ὅπως πᾶν μῆλον τὸν σκόλωκά του. (H. Taine).

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Περὶ γενέσεως τῶν μαργαριτῶν ἀνεφάνησαν ἐν τῇ ἀρχαιότητι πολλοὶ καὶ διάφοροι γῶμαι, ὧν ἐπὶ πλεῖον ἐπεκράτησεν ἡ ποιητικώτερα, καθ' ἣν σταγόνες δρόσου εἰς τὸ ἐνδότερον τῶν κογχυλίων εἰσδύομεναι γεννῶσι τοὺς μαργαρίτας. Οἱ μαργαρίται σύγκεινται ἐκ τῆς αὐ-